

Nr 307

Av herrar Sundkvist och Persson i Heden, om förbättrade möjligheter för arrendatorer att erhålla rationaliseringsbidrag.

Den omvandlingsprocess, som svenskt jordbruk för närvarande genomgår, fordrar förutom energisk insats från jordbrukarna själva också medverkan från statliga myndigheter. I insikt härom lämnas från staten bl. a. ekonomiskt stöd till genomförandet av olika rationaliseringsåtgärder, exempelvis bidrag till moderniseringar av ladugårdar och byggande av spannmålstorkar. Det är angeläget att framhålla, att bidrag av denna typ har en starkt stimulerande effekt.

När det gäller dessa bidrag synes det oss emellertid olyckligt, att arrendatorerna är i ett betydligt sämre läge än de jordbrukare som äger sina gårdar. Enligt nuvarande ordning kan en arrendator i regel erhålla bidrag till endast smärre anläggningar, alltså till något som kan betraktas som ett provisorium. Om han gör en större investering och bygger på ett sådant sätt, att det verkligen har någon betydelse i rationaliseringshänseende, kan han i regel inte få bidrag.

Vi är medvetna om att när det gäller arrendatorer kan det behövas noggranna undersökningar angående arrendekontraktets varaktighet, jordägarens vilja till medverkan och dylikt. Detta borde dock kunna överlätas på lantbruksnämnderna att undersöka och besluta om, likaväl som man nu har att i andra fall ta ställning till sökandens ekonomi, gårdsstorlek och investeringens lämplighet. Det är i jordbruksrationaliseringens intresse angeläget, att arrendatorer beredes förbättrade möjligheter till rationaliseringsstöd.

Med hänvisning till ovanstående får vi hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om sådan ändring av föreskrifterna till lantbruksnämnderna, att arrendatorer i större utsträckning än hittills kan medges bidrag för inre rationalisering i enlighet med motionens syfte.

Stockholm den 25 januari 1966

Tage Sundkvist

Arne Persson

i Heden